Ч. 257 (10.640). Львів, неділя 15 листопада 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

Чехословацькі вибори.

Неділя, 15. листопада н. р. є днем виборів до чехословацького національного зібрання (сойму й сенату). По пяти літах, вийшовши з виборів 1920 р., чехословацьке народнє представництво, знову шляхом всенароднього голосування переходить процес своєї регенерації.

За минулий парляментарний період в Чехословакії лише три рази змінився уряд, а з того останній, коаліційний вдержався кругло чотири роки. Складався він з пятьох партій, якими керувала т. зв. пятка партійних лідерів (Крамарж — нар. дем., Мейснер — с. д., Швегле — агр., Шрамек — клер. і Штрібрни — чеськ. соц.). Коаліція і її лідери, вирішуючи всі справи завдалегідь в нарадах пяти осіб, фактично звела парлямент до декоративної установи, унеможливила всяку боротьбу, усунула громадську критику. А все це складається на загальну крізу парляментаризму, хоч чеський парляментаризм виказував іще найбільшу життєздатність в Европі і то якраз завдяки коаліції і її „пятці“. Чеська правительственна преса, вказуючи на повно вичерпану каденцію уступаючого народнього представництва та на виїмково довгий період урядування останнього національного кабінету, уважає ці два факти підтвердженням внутрішньої стабілізації чехословацької республики. Тайна тієї стабілізації лежить в реальному політичному способі думання чеських політиків та в пересвідченні, що в створених умовинах життя чехословацького народу уряд згоди й компромісу найріжнороднійших інтересів поодиноких партій є єдиною можливою розвязкою чехословацької політики. Користуючись ліберальними засобами правління й наділюючи все населення всіми можливими здобутками демократії, всіми конституційними вільностями, чеський уряд міг управляти країною тільки на коаліційній базі, тільки створивши компромісову більшість, яка в зародку ліквідувала всі прояви, різко звернені проти чехословацької держави. Політика опозиційних партій, а головно становище „національних меншостей“ в такій ріжнонаційній державі, як чехословацька, — становище ідентичне з ірредентою — обєднало чеські партії від клерикалів до вільнодумців, від великої буржуазії до соц.-демократів в один суцільний бльок. Коаліція витворила тиху і криту диктатуру „пятки“, а ця остання перетворила чеський парлямент в декоративно-репрезентативну установу. Витворений на суто-парляментарній, коаліційній основі уряд проявив тривкість, стабільність — не лише свою власну, але й чехословацького політичного життя взагалі, та одночасно здепопуляризував парлямент.

Тим то пояснюється той факт, що передвиборча кампанія проходить досить глухо і вяло. Парлямент, що став декоративно-репрезентативною і декляраційною установою, не міг глибоко врізатися в память громадян навіть такої політично виробленої країни, як Чехія. А тому в деякій мірі втратив політичний кредит серед широких громадянських кол.

Виборча агітація, зовсім зрозуміло, оживилася в останніх днях. Рухаються коаліційні партії, рухаються й їх противники, головно комуністи, та загальне вражіння таке, що не наступлять істотні зміни в укладі політичного життя в Чехословаччині. Коаліція буде й надалі вдержана; можуть тільки наступити деякі пересунення в лоні самої коаліції, не нарушуючи ні її сили, ні її суцільности.

Недільні вибори в Чехословаччині не змінять основної картини парляментарних і політичних відносин.

Хитра гра чи зайва щирість?

З настроїв німецької політики.

Те, що діється нині в німецькій політиці, не добре ворожить про вигляди европейського порозуміння. Заки держави можуть порозумівагись між собою — мусять мати уряд, якого члени порозумілись щодо головної напрямної в своїй діяльности. Минули часи, коли европейські народи вказували пальцем на Німеччину як на зразок зорганізованої держави, що завсіди знає, чого хоче і як іти до покладеної мети. А може...

А може Німеччина тільки хитро прикидається? — питаються з недовірям ті, що стоять на боці і придивляються завзятій боротьбі німецьких партій. Адже німецькі делегати, що їздили до Льокарно, мали якнайточнійші інформації про обсяг своїх компетенцій, настрої партій та публичної опінії. Ще перед провізоричним покладенням своїх підписів на договорах, висилали окремого делегата до Берліна, щоби одержати від нього апробату на руку простягнену до згоди Франції. Президентом республики, пригадаймо це, — є той сам Гінденбург, який є втіленням воюючого націоналізму. Аж ось несподіванка. Штреземан і Лютер приїзджають до Берліна, а їх товариші в кабінеті, націоналісти, зголошують свою димісію під наказ своєї партії, що ставиться вороже до льокарнських договорів.

Канцлер і міністр зак. справ, пересвідчені в корисности довершеного діла, перетворюють кабінет, щоби тільки одержати від парляменту апробату на льокарнські договори. Націоналісти повторяють свою тактику, якої вжили при підписанні пляну Доза: — протестують в імені принципів т. зв. національного інтересу. В Англії, що була посередником у льокарнськім порозумінні, ставлять собі питання: чи націоналісти є такі засліплено щирі в обороні романтичних ідей, чи тільки помагають своїм землякам, з инших партій, нині при владі, щоби виторгувати від союзних держав ще більші уступки?

Ситуація є щонайменше складна. Навіть і инші німецькі партії заявляють, що ратифікація льокарнського договору ввійде на реальний шлях щойно тоді, коли на 1-го грудня, Чемберлен та Бріян додержать своїх зобовязань щодо евакуації окупованих територій. Нинішна атмосфера не дуже є пригожа для щирого здійснення таких зобовязань. Франція має моральне право заявити, що такі зобовязання важко виконувати в такій атмосфері як нинішна, коли німецька опінія піддає в сумнів вартість льокарнських договорів. Нпр. німецькі соціял-демократи, які вважають корисними ці договори, заявили, що не будуть за ними голосувати, якщо від цього відмовляться націоналісти. Вони стоять на тім, щоби націоналісти не оминали відповідальности за Льокарно солідарно з иншими партіями.

Соціялісти пропонують відкликатись до всього краю. Та плебісцит у таких складних справах, як міжнародні договори, не довів би до нічого путнього, і тільки збільшив би дезорієнтацію. Само становище німецьких націоналістів уже доволі дезорієнтує публичну опінію в краю і на чужині. Якщо вони вважають усяке порозуміння зі союзними державами, на реальних підставах, неможливим з принціпіяльних мотивів, тоді їх безоглядна щирість є в цьому випадку — недипльоматична, бо несвоєчасна, і зайва. Коли це тільки законспірована тактика, щоби звалити всі міжнародні зобовязання на плечі инших партій, тоді вона приневолює витрачати надто багато сил на внутрішню боротьбу і не причиняється до поправи взаємин Німеччини з иншими державами, яких кожна держава нині потребує.

За українськість української школи.

Українська делегація у міністра освіти.

Після ріжних заходів, роблених для збереження українського характеру української школи, делегація українського шкільництва УПТ. СС. Василіянок, перемиського „Дівочого Інституту“ й волинських українських гімназій, зложена з пос. С. Козицького, д-ра В. Загайкевича й д-ра А. Говиковича, в четвер, 12. ц. м. явилася у міністра освіти Стан. Грабского.

Делегація домагалася відкликання обіжника львівської й луцької кураторії в справі обовязкового введення в українських школах науки історії й географії по польськи. Делегація представила міністрові освіти правне становище та погляд на цю справу українського громадянства й іменем заступлених шкіл згл. родичів заложила протест проти того незаконного розпорядку.

По близько годинній конференції, в якій ці справи кілька разів порушувано, мін. Стан. Грабскі заявив, що в школах мається до діла в першу чергу з історією і географією Польщі, а всяка инша історія й географія (Англії, Франції, Америки і т. и.) виступає тільки на тлі Польщі; на його думку розпорядок є згідний зі законом, якого він змінити не може і тому рішуче відмовляється відкликати видані розпорядки.

В казаматах демократичної Польщі.

Промова посла Приступи з К. П. ф. на засіданні сойму дня 28. жовтня 1925 р. в дискусії над законом про організацію тюремництва.

(Докінчення.)

В системі дисциплінарних кар не передбачує закон жідких змін. Ославлений карцер має бути головною зброєю в боротьбі адміністрації з „політичною крамолою“. Смішний помисл авторів закону „виключити всяку самоволю в примірковуванні кар“ шляхом заведення виказів наложених кар. Начальник тюрми вестиме такий виказ, який буде йому вигідний.

Є ще один момент, що виявляє цілу облуду того закону. Ось в мотивуванні арт. 36 п. міністер — після сентиментальної сльози під адресою вязнів — ствердлжує, що велику заслугу перед суспільністю мають „тюремні патронати“, що „роля тих гуманітарних інституцій є дуже поважна й заслуговує на піддержку“.

За поручення того самого міністра львівське воєвідство відмовляється легалізувати товариство опіки над вязнями української національности, мотивуючи це аргументом, що справа допомоги вязням належить до держави і всяка приватна інгеренція в тій ділянці „становить небезпеку для держави“. Доходимо отже до висновку, що те, що по проєкту п. міністра заслуговує на піддержку, уважається в практиці за протидержавну діяльність.

Відомі також факти, що членів організації допомоги політ. вязням арештують і засуджують на кілька літ тюрми. В луцькій тюрмі є неменше як 15 таких вязнів, що їм закидають тільки одно, що носили харч політ. вязням.

Якже ж з уваги на ці факти назвати проєкт п. мін. справедливости?

Ми здаємо собі ясно справу з того, що вязниці, як і всі инші інституції в буржуазній державі, є знаряддям влади посідаючих і пануючих клас, знаряддям гніту широких мас працюючого населення. До цього примінована також система, що панує досі в польському тюрем-

Red. czas. „Dilo“ Pr. 840/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo“ Nr. 253 (10.636) z dnia 8. listopada 1925 r. pod tytułem: a) „Strimbołow“ między słowami: zi zaliznoju... aż: sicze biłsze! b) między słowami: blamuty dijamosty w łyce... aż: Ne wdajuczyś poky szczo; c) od słów: Bez sumaiwu... do końca tego artykułu zawiera znamiona zbrodni § 65 a) uk. uznał dokonaną w dniu 10/XI. 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną; zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. — Lwów dnia 11. listopada 1925 r.
Hawel

...чинтаі, система шикан і репресії". Є вона барометром зростаючої класово боротьби. Чим слабше чується буржуазія в сіби. Чим більше зростає революційний рух, тим сильніше розвиваються методи насильного душення цього руху. Тюремних будинків у відношенні до зростаючого революційного руху вже замало — буржуазія починає їх на будинки шкільні і шпиталі, як це мало місце в повні і шпитальні, як це мало місце в Білостоцькому й на Волині; творяться також спеціяльні концентраційні табори, як недавно в Лендварові. *Ціла Польща є сьогодня одною великою тюрмою для робітників, селян і угнітаних народів.*

Заявляємо, що міліони робітників і селян у Польщі лучить класова солідарність, якої не можна розірвати, солідарність боротьби за новий суспільний устрій, солідарність зі своїми товаришами, вкиненими за крати буржуазних казаматів.

Взиваємо широкі кола працюючих по містах і селах до ще тіснійшого гуртування біля вирваних з наших рядів борців, до непоколебимої боротьби за звільнення політичних вязнів, за повну вільність для революційного робітничого й селянського руху.

Пригадуємо панам, що ще дня 17. березня ц. р. наш клюб зголосив внесення у справі анулювання обовязуючих лотерей на землях польської річипосполитої протиробітничих точок російського, австрійського й німецького карного кодексу, як також у справі увільнення політичних вязнів.

Це внесення, як стільки инших наших внесень, застрягло в соймовій комісії. Домагаємося, щоб комісія його нарешті розглянула і зреферувала на пленумі сойму. Домагаємося, щоб нарешті анульовано ганебні протиробітничі і протиселянські точки царських кодексів.

Стверджуючи, що звільнення політичних вязнів є стало головним постулятом робітників і селян, подаємо внесення:

Сойм взиває уряд до негайного звільнення всіх політичних вязнів.

1) „Сойм взиває уряд виступити з процесом проти всіх функціонарів тюремної адміністрації, що провинилися приноровлюванням насильства супроти політичних вязнів".

2) „Сойм взиває комісію для провірки тюрем, щоби до двох тижнів зложила на пленум сойму подрібне звідомлення зі своїх праць".

Стверджую, що оскільки голова тої комісії п. Тугут відчитає хочби сухий протокол комісії, то він буде тільки величезним актом обвинувачення під адресою уряду й міністра справедливости.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

По широкому світі.

Конвент сеніорів німецького парламенту радить над тим, якої більшости голосів у парляменті треба для ратифікації договорів у Льокарно.

Новий комісар Смірі має виїхати до Льондону на конференцію в справі поділу мандатів Франції та Англії на Сході.

Заговір на еспанського диктатора має широкий політичний підклад. У ньому замішані офіцири з ріжних міст. Невдоволення офіцирів збільшилося тим, що плата обіцяна диктатором для тих, які вернулись з Африки, невиплачена.

Грецько - болгарський конфлікт уповні зліквідований. Всі болг. полонені в Греції звільнені.

В Італії проголошено офіціяльно декрет про авторські права, за яких підставу прийняли берненську конвенцію, доповнену берлінською.

У Москві витали офіціяльним бенкетом головнокомандуючого червоною китайською армією Ву-Хан-Мін, який дякував урядові СРСР. за підмогу для Китайців.

Під крилами преторіянів.

Не конґрес, не зїзд і не віче, а... циркова вистава")

Варшава, 11. листопада 1925.

На 8. листопада Польська Соціялістична Партія скликала до Варшави рільничий конгрес. В своїх проклямаціях, які ППС. широко поширювала при допомові адміністративної влади, в кождому разі без спротиву з її боку, по глухих закутках Конґресівки, Галичини і Східних Земель, вона закликала „безрольних і малорольних" селян на конгрес, на якому нібито мала вирішитись доля голодних на землю селян. Бідні, несвідомі селяне, одурманені пепеесівцями, були переконані, що на тому конґресі вони одержать безплатно землю, треба лише їм туди явитись і розказати про свою недолю. Пільги приїзду до Варшави, які уділив польський уряд охочим їхати на цей конгрес (зменшення кошту подорожі до 1/3) також спричинилися до того, що на з'їзд явилася значна кількість учасників (коло 3 тисяч). Урядовій польській партії, хоча навіть „соціялістичній", польський уряд радо пішов на зустріч.

Голосно був заповіджений конґрес. Мав він тревати пару днів. Але щож сталося? Видно недаром місцем для т. зв. конгресу був обраний варшавський цирк. Весь цирк справді і був переповнений людьми. Кілька десятків пепесівських прапорів сторчать в ріжних місцях цирку. На бальконі „музичка гра". На арені виставлено кілька нічим непокритих столів. Навколо ходить служба, удекорована пепесівськими відзнаками. Вона розсаджує все ще прибуваючу публику. Буфетова циркова служба розносить шклянки з викриком „лімоняда". Аж ось музика перестає грати. Має розпочатись представлення. Головний артист пос. Квапіньскі вже на арені. Але не йому судилось розпочати... Десь в другім поверсі зявився промовець, роздався голос „Товариші, досить тої музики, на вулиці ллється кров. Там побито послів Незалежної Хлопської Партії. Протестуємо!" Знявся такий галас, тупотіння, свисти, войки, що за ними вже не чути було голосу промовця. Коло нього скупчилося багато пепесівської „міліції", яка почала шарпати бідного промовця. Цей не давався, але на „міліціянтів" призначено було дужих парубків та й богато, так що через кілька хвилин, під галас цілої салі, промовця схоплено і викинуто з салі. Саля довго ще не могла вспокоїтись. Кричали і пепесівці, кричали й їх противники, яким з великим трудом вдалося продертися до салі. Нарешті чути голос Квапіньского. Він починає вмовляти, що то комуністи, яких на зїзд не прошено, але що вони силою хочуть увійти до салі. Саля поволі втихомирюється. Квапіньскі покликує до президії віце-маршалка Морачевского Зембу (Радом), Залогу (Люблинщина) і Дзевульского (Варшава) Всі займають місця на арені за столами. Починає говорити Морачевскі. Похваливши люблинський уряд (головою якого він сам був), вдався в історичну екскурсію і закінчив привітанням конгресові. Почали виходити один за одним з привітаннями Шпотаньскі, сен. Копціньскі, пос. Гардецкі, пос. Маліновскі. Приступлено до денного порядку, який складався з одного пункту: земельна реформа. Виступає знов Квапіньскі і під шум присутних реферує справу. Зазначивши, що останній проект земельної реформи ліпший від ухваленого закону з 1920

ВОЛОДИМИР ГНАТЮК.

Володимир Дорошенко.

(З приводу 25-ліття літературної і громадянської діяльности.)

Не вважаючи на 250-літню приналежність України до Московщини, на проби останньої згасити народнього духа та вдавити всякий слід українського національного життя — живчик того життя за час довгої неволі не переставав ніколи бити, бо в народній глибині жеврів усе огник національної свідомости. Нераз був той огник дуже слабий та найлекший вітрець міг його роздмухати. І роздмухав. Ішло воно тяжко, але йшло.

Діяльність кирило - методіївських братчиків, Основи, Полудневого Відділу Ґеографічного Товариства в Києві, потайних громад, порозкиданих по більших центрах, діяльність М. Драгоманова за границею, зносини з Галичанами і їх видання, що все таки продіставалися на Україну — все те творило підвалини, на яких мала опиратися дальша будівля українського національного життя. По довгім антракті зачинає з початком 90-их років наклюовуватися ширший політичний рух. Ініціятиву роблять Тарасівці, що в 1893 р. друкують у „Правді" своє „Вірую". Незалежно від них творяться инші українські гуртки, головно між молодю. Одні з них кладуть більший натиск на національний, инші на соціяльний бік.

В 1900 р. на зїзді в Полтаві завязується перша політична партія з окремою програмою й організацією, т. зв. Р. У. П. (револ. українська партія), яка ще тогож року видає у Львові брошурку „Самостійна Україна", що вказує на головну точку її програми. Опісля видає вона ще ряд брошур та кілька нелеґальних часописей (Гасло, Праця, Селянин), а в 1901-1902 викликає величезні аґрарні розрухи на Полтавщині й Харківщині. В 1905 р. вона переміняється в „Українську Соціял-Демократичну Робітничу Партію" і на чоло програми висуває вже не домагання самостійної України, тільки автономії з соймом у Києві. Одначе від неї відділюється праве крило, яке переміняється в „Народню Українську Партію", що дальше піддержує гасло самостійної України, і ліве крило, що переміняється в „Українську Соціял-Демократію" (пізнійше соц. дем. „Спілку"). Старші громадяне організують в „Українську Радикальну Партію" „Українську Демократичну Партію", що пізнійше зливаються в одну. Перша російська революція в 1905 р. застає отже доволі вже численну молоду українську інтелігенцію, зорганізовану в ріжних політичних партіях. Сподіванки Москви змести з лиця землі український рух розприслися з тим, як миляні баньки.

Найбільшим здобутком першої революції для України був загин указу 1876 р., одинокого в історії всіх держав і народів, що забороняв мало не всі друки в українській мові, та мав за завдання перемінити цілий великий нарід на инший, зовсім відмінний. Тоді зараз по його упадку народилася українська преса, досі заборонювана, появилися перші леґальні товариства (головно „Просвіти" та „Клюби"), як наслідки „конституції", до I. і II. Думи вислали Українці своїх послів, почулися домагання рідної школи і т. д. І хоч реакція, що швидко наступила, звернулася в першій мірі проти Українців, хоч із вибухом великої війни майже всі здобутки першої революції знищено, то не вбито духа, не вбито ідеї, як це показалося по другій революції, коли Україна, хоч на коротко, але таки добула собі самостійність! Коли порівняємо стан України 1918 р. з її станом хочби зперед двайцятьох літ, 1898 р., тоді зрозуміємо, яка величезна ріжниця лежить на протязі такого короткого часу! До сього добилося одно-одиноке покоління. Се все мусимо мати перед очима, коли хочемо видавати обєктивний осуд про се покоління і про його поодиноких діячів.

*

Одним із таких діячів є теперішній бібліотекар Наук. Тов. ім. Шевченка **Володимир Дорошенко**, що саме тепер святкує 25-ліття своєї літературної та громадянської діяльности.

Уроджений 1879 р., стоїть саме в силі віку, а виростав у найглухійшім часі, який переживала Україна, і був свідком та учасником політичного і національного її відродження. Вже як гімназист у Прилуці і як студент московського університету (1898—1905) належав до таємних українських громад і був в обидвох бібліотекарем. Підчас університетських студій був кілька разів арештований, віддаваний під догляд поліції та висиланий додому. Від 1901 р. брав участь в Р. У. П., по скінченню університету служив у Губерніяльнім Земстві в Полтаві як статистик (1905—1906 р.). Та вже в січні 1907 р. його пришпилено до вбивства ген. Полковникова, арештовано й держано в тюрмі більше року. За це ставав три рази перед воєнний суд і хоч був увільнений, то коли справу відновлено ще четвертий раз 1908 р., він, не бажаючи ще раз витирати вязничні мури, внеміґрував літом того року до Галичини. Тут зразу жив на провінції, але в осени 1909 р. перенісся до Львова, записався на університет (1909—1913 р.), а рівночасно почав працювати в бібліотеці Наук. Тов. ім. Шевченка зразу як аплікант, потім як управитель Бібліографічного Бюра, в кінці як бібліотекар.

Разом з иншими товаришами-еміґрантами закладає тут „Закордонну ґрупу УСДРП.", завідує партійною бібліотекою та складом видань і стає співредактором органу групи „Праця" (1909 р.). Рівночасно співробітничає в леґальнім органі партії „Слово" у Києві, та в органах галицької соціял-демократії „Земля і Воля" і „Вперед".

Із початком великої війни бере співучасть у заснованні „Союза Визволення України", а перед російською окупацією Львова виїздить до Відня, де пробуває два роки (1914—1916) і стоїть на чолі „Союза визв. України" як член президії та працює у „Вістнику" Союза й инших його виданнях як головний редактор. В осени 1916 р. вертає до Львова на своє давнє місце бібліотекаря, а поза службовими обовязками займається дальше літературною працею. Один рік (1922 р.) редаґує „Письмо з Просвіти".

В. Дорошенко розпочав свою літературну діяльність іще на студентській лавці, поміщуючи дрібні замітки та статейки в „Літ. Наук. Вістнику" (1900 р. і далі), в „Гром. Голосі" та в органі Р. У. П. „Праця" (1904 р.). В часі перебування в Полтаві бере участь у „Статистическомъ Ежегоднику Полт. Губ. Земства" та в „Раді" (1906 р.). Осівши у Львові, працює постійно в „Літ.-Наук. Вістнику", де містить літературно-критичні статті та огляди українського наукового руху і в „Записках" Наук. Тов-а ім. Ш. „Студіях з поля суспільних наук і статистики" та в київській „Україні", де містить рецензії, замітки й

року, наклкикував присутних піддержати ППС. в її аграрній політиці. Цікавий випадок стався підчас його промови. Хотячи переконати, що краще зараз прийняти закон, який перейшов уже в соймі, аніж чекати, коли земля перейде до селян без викупу, запитався він у присутних, чи неправильно поступають пепеесси? Присутні цілою салею крикнули — ні! Зачалась метушня. Квапіньскі почав говорити, що його очевидно не зрозуміли і через те він повторив свій запит. Зчіковілі провідирі пепеесів на той раз з ріжних кінців крикнули — так! Підчас промови Квапіньского був великий шум, так що мало що було чути з його промови. Десь на гальорії знов почулись викрики: „А по що ППС. голосує з правицею, за такою поганою земельною реформою?" Але того, хто осмілювався ставити такі питання, справна пепесівська „міліція" живо заставляла мовчати і викидала зі салі. По своїм мало ким уважно вислуханім рефераті, Квапіньскі прочитав довгу резолюцію про піддержку ППС. в земельній реформі і відразу поставив її під голосування. Тут уже не втерпіли деякі правовірні ППС. з провінції і домагалися голосу в справі резолюції. Але аранжерам „конгресу" не йшло, очевидно, про обговорення земельної справи, а просто вони хотіли відіграти комедію. **Н і к о м у г о л о с у н е д а н о.** Резолюцію „**п р о г о л о с о в а н о**". Горлянки у підготовлених до того пепеесів були дужчі, через те резолюція вважалась принятою. Голоси спротиву, викрики: „Пощо нас сюди спроваджено", початок промови когось з Білорусів „тавариш посол..." і т. и. покрились загальним криком.

Опісля вийшов на арену новий артист, посол Барліцкі, який говорив про все, що хочете, лише не про земельну реформу. Ганьбив він „соєсти", комуністів, націоналістів, визволенців, всіх і вся, а хвалив ППС., закликаючи присутніх при будучих виборах голосувати за польською соціялістичною партією. Відчитано знов щось коло 20 резолюцій, які без обговорення, без заслухання спротиву — а такий був, одним криком, в якому трудно було розібратись, вважались принятими. Відспівано „Червоний штандар", і на тому кінець.

Заповіджений був конгрес... Вже в своїй пресі в „Роботнику", самі пепеесси, називають не з'їздом, инші газети пишуть про віче. Ми инакше того, що було у варшавському цирку 8. листопада, назвати не можемо, як **ц и р к о в о ю** виставою. А своїм землячкам які в досить значному числі прибули сюди, скажемо: „Дешево заплатили ви за поїзд до Варшави, за теж і побачили дешевеньку виставу". А земельки, українські та білоруські селяне, ви від ППС. як не дістали, так і не дістанете, хіба що побачите у себе нову партію осадників. **В. Д—к.**

*) В статті „Правительственна гвардія" ми вже виясняли комедію пепесівців з малоземельними й безземельними селянами. Тут подаємо хід конгресу по словам очевидця. — *Ред.*

За рідну землю.

Велике віче в Бродах.

Броди, 10. листопада 1925.

Дня 9. листопада ц. р. відбулося в Бродах велике віче, перше від початку війни. Викликало воно велике зацікавлення по селах. Простора саля „Музичного Товариства" (жидівського) виповнилася по береги (понад 800) вічевиками, майже виключно селянами з усіх сіл брідського повіту.

Віче відкрив місцевий адвокат д-р Теодор **Ж о в н і р ч у к**, котрого вибрано одноголосно провідником зборів. До президії входили: Антін **К о п о т ь** і Степан **Н а з а р е в и ч** (селяне) як заступники предсідника, Михайлина **Л і щ и н с ь к а** і Матвій **З а я ц ь** як секретарі зборів.

Двогодинний реферат про земельну реформу виголосив делеґат Ц. К. УНДО інсп. І. **Л і щ и н с ь к и й**. В оживленій дискусії забирали голос: Кузьма **Л у ц і в**, домагаючись вільного обороту землею; **Г у б е р т о в и ч** Петро, представляючи нахабне поведення Мазурів, Теодор **Х о м и ч**, говорив про надмірне обтяження всякими податками місцевого населення при одночасному звільненні від плачення податків мазурських кольоністів, яким „Банк Рольни" уділяє поважні кредити. П. **Р е д к е в и ч** висловив домагання на адресу духовної і світської інтеліґенції, щоби вона у відношенні до селян проявляла більше прихильности і любови. Про закупно акцій Земельного Банку говорив о. Василь **П а в у л а**, а Дм. **М а л і ш к е в и ч** критикував допомогову акцію польського уряду.

Після дискусії ухвалено одноголосно відчитані і виясненi резолюції, які вислано до Ради Міністрів, Української Парляментарної Репрезентації і Ц. К. УНДО.

Крім того ухвалено резолюцію в справі піддержки Земельного Банку і негайного покликання до життя Повітового Комітету оборони рідної землі в Бродах і такихже місцевих Комітетів у всіх громадах в повіті.

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Димісія мін. Влад. Ґрабского.

Мін. Владислав Ґрабскі дня 13. ц. м. зголосив димісію кабінету. Президент Войцеховскі приняв димісію.

Причиною димісії має бути розбіжність сойму з урядом, а безпосередною причиною — суперечність в поглядах премієра Ґрабского і презеса Польського Банку.

Є спроби склеїння коаліційного уряду. Вимінюють кандидатуру марш. Ратая, ґенерала Сікорского, Вітоса, Скшиньского і инших.

Марш. Ратай приняв пропозицію утворення нового кабінету, одначе, розглянувшися в положенню, зрезиґнував.

На міністра скарбу ставлять деякі круги Бирку і Міхальского.

Президент Войцеховскі уступає?

Алярмують, що през. Войцеховскі хоче зречися свого становища.

Внесок про розвязання сойму.

В соймі голосовано дня 13. ц. м. над внеском про розвязання сойму. За розвязанням голосували: Клюби нац. меншостей, ППС. і „Визволеніє"; проти: правиця і „Пяст".

Загальний страйк в Лодзі.

Дня 14. ц. м. розпочинається в Лодзі страйк робітників у всіх міських підприємствах. На понеділок оголошено вибух загального страйку, в якому візьмуть участь усі робітники, без огляду на партії. Стане 100 тисяч робітників.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчорашнє число нашого часопису сконфісковано за останній уступ статті „Після загарбання церкви".

— **Нагорода Нобля** в царині літератури не буде признана цього року нікому. Шведська Академія рішила відкласти її на другий рік.

— **Вшанування памяти Фрунзе.** Революційна Військова Рада СРСР для вшанування памяти Фрунзе рішила назвати Військову Академію робітничо-селянської червоної армії „Військовою Академією РСЧА. ім. Михайла Васильовича Фрунзе".

— **Нове літо в Сибірі.** „Правда" подає звістку, що тепер на Сибірі—справжня літна температура. Дерева наново зацвітали, появились фіялки та инші весняні квітки, метелики, жуки. У такій порі такої температури в Сибірі не було ще ніколи. Може й для нас приготовляє природа таку саму несподіванку?

— **Передсмертне письмо Рилеєва.** Московська преса помістила вістку, що в Золотоноші на Україні найдено оригінал передсмертного листа відомого російського декабриста і поета Рилеєва, написаного до його жінки. У відповідь на ту вістку помістив у берлінському „Рулю" окрему статтю М. Л. Гофман. Автор її твердить, що оригінал того листа Рилеєва має він і набув його перед двома роками в Парижі. Супроти цього називає він відкритий у Золотоноші манускрипт лише копією. Саме в цьому році припадає столітня повстання декабристів, у якому велику ролю відіграв повішений поет Рилеєв. Нашій публиці відома його поема „Войнаровський", що вийшла в українському перекладі окремою відбиткою.

— **Хижаки в Росії.** У центральних російських губерніях появились цього року у великій скількости вовки, медведі та инші хижаки, що заходять туди з далекої півночі. Вони заходять аж до самих міст, так, що уряд мусів покликати окрему комісію, що має виробити план боротьби з ними.

— **Чи право родичів?** У північноамериканській державі Кольорадо ведеться сенсаційний процес проти відомого лікаря д-ра Бляйзера, який свідомо захльороформував свою дочку, бажаючи звільнити її від життєвих терпінь. Його 32-літня дочка вродилась калікою, без рук та ніг, ще й глухонімою. 32-роки він утримував її та піклувався нею, але коли прийшла старість, у ньому ворохнулася совість, що вмираючи залишить свою дочку-каліку без опіки, засуджену на нужду, і тому рішив померти разом з нею, при помочі хльороформу. Від прийнятої дози дочка вмерла, а батько ні. Тепер він відповідатиме перед судом за умисне вбивство. Присяжні судді рішатимуть щераз досить неріщену проблему: чи родичі з любови зі співчуття для своїх дітей мають право скоротити їм муки?

— **Передісторичні розкопини.** Дослідники Чепмен і Андрюс, що вибрались для наукових студій до Монґолії, вернулись до Сан-Франціско з величезною добичею. Крім останків передпотопових звірів привезли з пустарі Ґобі 40 закаменілих яєць діносаврів, яких вік оцінюють не менше і не більше — вчені з цифрами не переможуться! — на 10 міл. літ. Провідник експедиції Андрюс заявив, що він переконаний у тому, що життя на землі взяло свій почин саме з пустарі Ґобі. Нинішня Ґобі є найстаршою країною в історії землі. Леди з ледяної доби ніколи й не досягли цієї країни. Відкривники надіються там найти звязок переходу від звірини до людини. Покищо ця мета неосягнена. За те найдено кісток якоїсь двурогої потвори, що жила мабуть міліони літ тому.

— **Замісць памятника.** Вільсонові, бувшому президентові Зединених Держав, славному автор(ов)і 14-и пунктів про самоозначення народів, його земляки збирають величезні фонди на інституції його імени. Тепер уже працюють три комісії для збудування університетів та академічних домів у честь Вільсона і збирають гроші на студентські стипендії. Само „Товариство памятника Вільсона" має вже нині 5.500.000 долярів і починає приготування до будови величанського університету в Вашинґтоні. Инше товариство з капіталом 600.000 дол. перемінить старе мешкання Вільсона у Ставнтоні на національний музей.

— **Офіцирський політичний гумор.** Минулого місяця ґенерал Людендорф приїхав до Бреслав, щоби взяти участь у великім партійнім вічу. Бувші штабові офіцири, що довідались про цей приїзд, склались на спільний вінок під памятник великого Мольткого. Всі були переконані, що такою манiфестацією вони хотять ушанувати Людендорфа. Та пізнійше ті, що підходили до вінка читали зі здивуванням напис на стяжці: „З нагоди приїзду Людендорфа — великому мовчазникові Мольткому від численних штабових офіцирів".

Біржа.

Гроші.

Америк. дол. 6·60 — 6·70, канад. дол 6·20 — 6·25, чеські кор. 0·17·75—0·18·00 леї 0·02·70 — 0·02·80, франки фр. 0·27·80 — 0·28·00, фр. швайц. 1·16 16·50, англ. фунти 29·50 — 30·00.

Золото. 20 кор. 26·25 —26·25, 20 франк. 24·00—24·20; 20 марк. 28·80—29·00; 10 руб. 31·50—32·00.

Срібло. Австр. кор. 0·52·00—0·52·50, 5 зл. кор. 2·68—2·74, фльорени 1·34—1·37, рубл. 2·22 — 2·25, рубель дрібним сріблом 1·15 —1·20.

Збіжжя.

Пшениця краєва з 1925 р. 20·50 — 21·50, жито галицьке з 1925 р. 14·75—15·25, ячмінь галицький бров. —.— до —.—, овес гал. 16.00—16·50.

Податкові справи.

(Комунікат Краєвого Товариства господарського „Сільський Господар" у Львові)

Бороніться проти неправильних вимірів маєткового податку.

Обзнайомлюючись з деякими вимірами маєткового податку наших селян, бачимо, що вимірова влада широко допускає, що не скажемо — зло별 (?) дається, не скажемо — зловживань, а застрашуючих, трудних до виправлення помилок, в наслідок яких приму пускається тих селян, яких закон цілком звільнив від маєткового податку, — платити той податок.

Часто помічається, що влада не перечислює моргів на гектари, а приймає дану кількість моргів за таку ж кількість гектарів і виміряє від них податок. Скажім, має селянин 5 моргів землі, яких вартість виносить нпр. 2000 зол. Влада вимірює податок від 5 гектарів і вартість ґрунту підноситься до 3.500 зол. та від останньої суми виміряє податок. (1 гектар має 1·57 морга).

Инші помилки виступають в обчисленні і при множенні числа гектарів на законний множник. Ми переконалися, що тут часом „помилки" досягають подвійної висоти.

Не беремося пояснювати, що приводить владу до таких помилок, але закликуємо всіх покривджених боротися з „помилками" тими засобами, які вказує закон.

Огляди. Співробітничає також в ин. наддністрянських і наддніпрянських видавництвах, як: московська „Украинская Жизнь", „Рада", „Село", „Засів", „Наша Школа", „Діло", „Шляхи", „Житє і Мистецтво", „Нова Україна", „Стара Україна", „Трибуна України", „Книжка", „Дніпро" й ин.

В. Дорошенко брав також діяльну участь у працях „Бібліографічної Комісії" Н. Тов-а ім. Ш., зразу як її секретар, опісля як голова. Тут дадить він показчик до творів І. Франка (частина його вийшла 1918 р. як видання Бібліогр. Комісії), до „Записок Наук. Тов-а ім. Ш.", збирає матеріяли до показчика Šeвčenкіана та до словаря псевдонімів українських письменників. На жаль, обставини тепер такі, що тяжко думати про друк цих праць у близькім часі, тому й лежать вони не повикінчувані та вичікують ліпших часів.

Волод. Дорошенко урожжений книголюбець і повинен був стати кабінетним ученим, професором, сидіти межи книжками та писати нові. Міг би він писати й великі томи, колиб жив в иншій порі та не був чуткий на злободневні питання життя. Має до того потрібне знання і здібність. Бракувало йому тільки й бракує — як і богатьом иншим українським письменникам — доброго матеріяльного обезпечення та вільного часу. Через те мусить роздроблюватися, мусить хапати й робити те, чого вимагає днина. Пише живо й цікаво закрашуючи нераз свої писання легкою іронією або гумором. Його статті переважно публіцистичні, або літературно критичні й доступні для широких кругів читачів; тільки бібліографічні праці і статті призначені для спеціялістів. Іх наукову вартість признало Н. Т. ім. Шевченка й вибрало його своїм дійсним членом у фільольоґічній секції.

Дорошенко брав усе і — наскільки се можливе в еміґрантських обставинах — бере далі живу участь у громадянськім життю. Отсе й відтрутило його від тихої кабінетної праці та загнало на еміґрацію, як і багатьох инших з його покоління, що кидалися у вир політичного життя, забуваючи про себе і про рідню, а розбуджували й освідомлювали маси народу, нагадували славну минувшину та вказували красшу будуччину. Та хто бачив у такім короткім часі результати сеї діяльности, хто переживав не тільки часи Плеве і Столипіна, але й 1917—1918 роки, той певно не пожалує, що не жив в „упорядкованих" часах Миколи І. або його попередника чи наступника, хочби його особисте життя могло зложитися тоді далеко краще та хоч би йому усміхалася не знати яка особиста каріера. Такі часи не часто повторяються і переживаються.

Вол. Дорошенко займає скромну посаду бібліотекаря Наук. Тов. ім. Шевченка і тут сповняв і сповняє свою корисну працю нераз серед дуже незавидних обставин. Особливо важка була ся праця в рр. 1916—1922, в часи неприсутности старшого бібліотекаря Ів. Кревецького, коли на В. Дорошенкові лежав увесь тягар ведення бібліотеки.

В. Дорошенко вжився і зрісся з бібліотекою так, що хоч діставав предложення на кращі місця щодо матеріяльного забезпечення, то не хотів розставатися з нею для самої „лукавої мамони". І ось у сім проявляється найкраще ідеалістичний характер В. Дорошенка, такий цінний, але заразом щораз рідший у теперішних наскрізь зматеріялізованих часах.

Речинець на внесення рекурсу проти неправильно виміреного маєткового податку один місяць від дня, коли доручено платничий наказ.

Для виготовлення рекурсу треба мати підстави виміру. Щоби дістати підстави виміру, необхідно негайно по одержанні платничого наказу внести до Скарбового Уряду прохання ось такого змісту:

На підставі Арт. 45. уст. 3. закона про маєтковий податок (Д. з. ч. 94. поз. 746 з 1923 р.) і § 23. Розп. Мін. Скарбу з 24. червня 1924 р. (Д. з. ч. 60. поз. 607. з 1924 р.) в ціли внесення відклику, прошу уділити мені підстав виміру, устійненого Оціночною Комісією, на приписаним формулярі з залученням відписів відповідних обрахункових карт, що становлять залучники до вимірового аркуша взір ч. 20.

По одержанні підстав виміру, Товариство „Сільський Господар“ виготовить рекурс кожному хліборобові, що до Товариства звернеться.

З судової салі.

Процес Штайґера.

Двайцять пятий день розправи.

Вчера продовжувалися зізнання свідка Ледльової. Відповідала вона на запити оборони. Під кінець вчорашньої розправи відбулася і конфронтація Пастернаківної з Ледльовою.

Зараже після відкриття розправи провідник трибуналу звернувся до обвинуваченого з запитом, що має сказати відносно зізнань Ледльової.

Обвинув.: Я зовсім невинний. Вважаю зізнання тої пані неправдивими. Мене не арештували в сінях, але на хідничку перед брамою. Ту паню бачу перший раз у життю.

Обор. д-р Рінґель питає свідка про свояків у Львові. Свідок подає ріжні прізвища і між ними називає комісаря поліції Козакевича і емер. ком. поліції Креглєра. Далі на питання тогож оборонця каже, що у Відні про замах з нікім не говорила, щойно недавно говорила про цілу ту справу з ксьондзом Ґембаровічом, який їй порадив, щоби явилася на розправу в тому самому вбранню, в якім була у Львові в часі атентату. В часі списування протоколу в польському посольстві у Відні зізнала, що про замах оповідала Креглєрові.

Прокуратор заявив, що перед приїздом Ледльової, звертався до Креґлєра, але той заперечив немов би Ледльова йому щонебудь про атентат розказувала. Свідок каже: Вечером по замаху я йому сказала про те, що бачила виконавця, але Креґлєр заявив: лишіть це для себе.

Д-р Ляндав: Пані були головною особою в часі арештування і не розказали шваґрові такого важного факту? — Свідок: Не сказала тому, що він ніколи не був при здорових змислах. На питання, коли завважила обвинуваченого, відповідає: Може на пів години перед замахом і вже тоді завважила, що він держав руку в кишені. По замаху повстала паніка: люде почали тікати. Обвинувачений стояв ще хвилину на місці. Далі на питання оборони про арештування обвинуваченого заявляє, що мабуть помилилася в справі місця, в якому арештували Штайґера, коли твердила, що арештування наступило в брамі. Очевидячки, що було це перед брамою, бо було ясно, а в брамі не могло бути так ясно.

А що було з братом, який пані доперва товариства — питає д-р Ляндав. — Брат — відповідає свідок — пішов наперед а за хвилину вернув і відтягнув мене від Штайґера.

Далі оповідає Ледльова про те, що як стало ясним, що її покличуть на свідка, то приходили до неї ріжні особи в Відні. Було їх кільканадцять. Всі вони питали про подробиці атентату.

Перед виїздом до Львова явився у неї комісар поліції, який по виле́ґітимуванню почав її випитувати про виконавця атентату. Коли Ледльова описала його вигляд, тоді комісар сказав: так це Штайґер. Він мешкав у Відни і тут ходив на університет. Тоді належав до комуністичної партії.

На запит провідника трибуналу, чи вона релігійна, — свідок заявляє, що дуже; чи є антисеміткою, — каже, що ні.

Потім відбулася конфронтація свідка з Пастернаківною. Обі оглядають себе. Вкінці Пастернаківна каже, що в моменті як хтось инший притримав Штайґера, вона побігла за поліцаєм. Ділялося це моментально і здається їй, що ту паню в жалобі (тобто Ледльова) вона бачила. На запит д-ра Ґрека, чому Пастернаківна давнійше зізнала, що при арештуванню не бачила віякої пані, а нині каже, що бачила. На те Пастернаківна відповідає: Видно зайшло непорозуміння.

Ледльова пригадує собі Пастернаківну, заявляє тільки, що тоді ця остання була вещо инакше убрана. Мабуть та одежа, яку має тепер, перероблена.

Д-р Рінґель ставить внесення, щоби провірити, чи віденська поліція висилала до Ледльової комісаря, а також зреквірувати у віденській поліції ті акти, які стверджують, що Штайґер був комуністом.

Д-р Ґрек поставив внесення, щоби дотичного віденського комісаря поліції покликати на свідка до Львова. З останнім внеском д-ра Ґрека погоджується і прокуратор. Завтра переслухувати будуть брата Ледльової М. Наручинського.

Бібліоґрафія.

„СВІТ“, ілюстрований журнал, виходить кожного 1-го і 15-го дня в місяці.

„Модерний тижневий журнал все знайде передплатників“ — так пише один читач „Світу“ у відповіди на анкетні запитання, поставлені редакцією. Дуже заохочуюча замітка, але далека від дійсности. А редакція не тільки „Світу“, але кожного иншого журналу чи часопису у нас має вже свій вироблений погляд на справу, одначе дуже відмінний від висловленого вгорі.

Мав я змогу переглянути деякі відповіди на анкетні запитання. Переважно хвалять нове видавництво, дають поради, висловлюють побажання. Одначе багато з них скористати не можна. Дуже протилежні собі думки. Видно, що немає у пишучих ясного погляду на завдання названого журналу.

Щоби й самому не попасти у тон відповідчий на анкетні запитання, перейду до фактичного стану, а саме, що вже третій кварталзазначує своє істнування журнал „Світ“, видаваний рухливим т-вом „Друкар“. Як сама його назва вказує і як не зазначує вінєтка — новий журнал поставив своїм завданням стати інформатором про все, що інтересне, що може українського читача увести в робітню людського духа. І коли є яка недостача у новому журналі, так це його невеличкий обєм. У наслідку цього дуже короткі статті, писані майже телеграфічним стилем. Як багато матеріялу в одному числі, вказує те, що третину сторінки займає перечислення змісту і ілюстрацій поодинокого числа.

Журнал багатий своїми духовими інтересами. Літературно-наукові і мистецькі питання, питання щоденного життя, техніка й винаходи, симпатичний відділ гарного письменства — ось що находимо в журналі.

Важна й цінна прикмета нового журналу це його багатий ілюстраційний матеріял. Чому саме дехто в анкетних відповідях зазначує, що ілюстраційний матеріял перестарілий, або уже відомий, не знаємо. Певна річ, що ілюстрації не можуть бути чимось невиданим, бо такого матеріялу не багато найдеться, та й не нам посилати такий матеріял. Одначе редакція — як видно — докладає зусиль, щоби перед своїми читачами станути без закидів.

Дивно вражає в анкетних відповідях, що деякі читачі висловлюють незадоволення задля поміщування ілюстрацій з українського життя. Саме вони підносять вартість журналу. Сумні й веселі події, свята ріжного рода, прояви культурного життя (амат. гуртки, захоронки, тощо), все те, хоч має нераз льокальний характер, носить і поважну виховну рису, знайомить зі здобутками нашими й досягненнями, впливає підбадьорюючо й заохочує до наслідування.

Журнал ведений вправними руками, а редакція користується працями людей, котрі мають уже своє імя. Усе це підносить вартість журналу.

Призначений для всіх — повинен найтися всюди. А тим самим повинна редакція дістати до своїх рук засоби, щоби його гідно поширити й збогатити. Місце для журналу повинно найтися всюди і в домі свідомого громадянина і в кожній культурній установі.

В письмах до редакції висказані також недомагання. Редакція певно приноровиться до них, а до деяких уже приноровилася.

До кожного числа журналу долучений один аркуш повісти. Як перша появляється повість П. Бенуа: *Атлянтида*. Це також повинні мати на увазі всі, що зацікавляться журналом і стануть у ряди його передплатників.

Ми з нашого боку можемо тільки щиро побажати видавництву, щоби „Світ“ найшов свойого читача й передплатника в українському громадянстві.

М. Галущинський.

Надзірна Рада і Дирекція Центрального Кооперативного Банку „Краєвий Союз Кредитовий“ у Львові завідомляє, що в понеділок, дня 16. листопада 1925 відбудеться о год. пів до 9-ої рано

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ з ПАНАХИДОЮ

за бл. п. Директорів:

Григорія Врецьону, о. Александра Темницького, Костя Паньковського і Антона Гладишовського

в Успенській [illegible] церкві у [illegible]

706 [illegible]

ОПОВІСТКИ.

Український мішаний хор Д. Котка
у неділю 15.XI. Підгайці.
у понеділок 16.XI. м. Підгайці.
у вівторок 17.XI. м. Бережани.
у середу 18.XI. м. Бережани. 768 7-7

Вписи до Драматичної Школи. У відповідь на запитання заінтересованих осіб, канцелярія Української Драматичної Школи М. Вороного у Львові сим повідомляє, що в 1925—1926 акад. році навчання в школі може розпочатися лише по точнім вияснению фреквенції, яка наслідком перервання вписів є покищо непевною. Директор школи, що одужавши з хороби, готов знова приступити до науки, буде в днях 12, 13, 14 і 16 листопада приймати вписи учнів особисто: від 10. до 12. год. передполуднем у власнім помешканні (пл. св. Юра 5, другий коридор у партері) і від 4. до 6. год. пополудні в помешканні Вищого Музичного Інституту ім. М. Лисенка (Шашкевича 5). В разі вияснення відповідної фреквенції, наука розпічнеться у вівторок 17. листопада п. р. 1—1

З нагоди Ювилею Вп. Вол. Дорошенка зложив на „Рідну Школу“ Вп. проф. О. Роздольський 5 зол. За жертву складає щиру подяку Головна Управа УПТ-ва. 802 1—1

Порядок Богослужень в Храмовий Празник (Пятниці) церкви св. Вм. Параскеви у Львові в неділю дня 15. XI. 1925.

Від год. 6. рано читані Сл. Божі кождої пів години і сповідь вірних.

О год. 9'30 Архиєрейська співана Сл. Божа з проповідю, котру відслужить Преосв. Епископ-суфраган д-р Боцян в супроводі асисти.

По Сл. Божій благословення медалі Братства „Доброї смерти“ і Водосвяття.

О год. 4. поп. вечірня, наука, обхід і Супплікація. 800 1—1

В часі Сл. Божої співає мішаний хор під управою Л. Туркевича. — *Заряд церкви.*

З Українського Правничого Товариства. Пригадується, що звичайні Загальні Збори Товариства відбудуться в неділю 15. листопада 1925 о годині 10. рано в салі „Української Бесіди“, вул. Рутовського 22. 1—1

Подяка.

Почуваюсь до обовязку зложити отсим мою щиру подяку тим усім Вп. Представникам Духовенства, Товариств і Установ, які взяли особисто участь в обході мого ювилею, як також Вп. Редакціям тих українських часописів, які помістили з того приводу вельми ласкаву, хоть мною незаслужену оцінку моєї громадської діяльности.

Місто окремих подяк складаю 100 ам. долярів по половині на допомогу політичним вязням і на Українську Захоронку.

797 1—1 *Д-р Стефан Федак.*

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“ Львів, Ринок 10.